

7. Metody práce s dětmi

Metoda prožitkového učení:

- spontaneita
- objevnost
- komunikativnost
- prostor pro aktivitu a tvořivost
- konkrétnost
- celostnost

Metoda kooperativního učení

Sociální učení

SPONTANEITA

- přistupují děti k činnostem aktivně, samy ze svého vlastního popudu?
Připravila jsem takovou nabídku, aby z ní mohly vybírat všechny děti?

OBJEVNOST

- integruji nové poznatky do starých? Navazují na staré, stanovím je jako problém? Jsou vybrané poznatky z nejbližšího okolí, to co děti žijí? Postihují je (podařilo se mi je pojímat) v logických souvislostech? Připravila jsem činnosti tak, aby umožňovaly dětem samostatně objevovat, řešit a tím si uspořádávat, zpracovávat a uplatňovat své dosavadní zkušenosti? Potom děti pronikají do reality a mají radost z poznávání.

KOMUNIKATIVNOST

- vytvořila jsem dětem prostor pro komunikaci (verbální i neverbální) a spolupráci ? Protože právě při ní se nejvíce komunikuje.

AKTIVITA A TVOŘIVOST

- promyslela jsem a připravila prostředí tak, aby se děti mohly rozhodovat mezi činnostmi, měly možnost experimentovat? Měly dostatek materiálu a pomůcek?

KONKRÉTNOST

- připravila jsem konkrétní činnosti, neužívám příliš povídání o...?

CELOSTNOST

- Piaget říká „Dítě myslí rukama“: volila jsem činnosti tak, aby procházely rukama dětí, bylo při nich zapojeno více jejich smyslů?

KOPERATIVNÍ UČENÍ

viz znak prožitkového učení
„komunikativnost“

SOCIÁLNÍ UČENÍ

ITV o učení:

- 10% toho, co slyšíme
- 15% toho, co vidíme
- 20% toho, co současně vidíme i slyšíme
- 40% toho, o čem diskutujeme
- 80% toho, co přímo zažijeme nebo děláme
- 90% toho, co se pokoušíme naučit druhé

Organizace vzdělávání

Je třeba využívat:

- přirozeného toku dětských myšlenek a spontánních nápadů
- poskytovat dítěti dostatek prostoru pro **spontánní aktivity** a jeho vlastní plány.

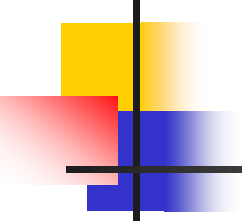
Učební aktivity by proto měly probíhat:

- především formou nezávazné **dětské hry**, kterou se dítě zabývá na základě svého zájmu a vlastní volby
- **přijímání hotových poznatků je jako cesta v učení dítěte předškolního věku nevhodná**

V předškolním vzdělávání by měly být uplatňovány *aktivitty **spontánní i řízené**, vzájemně provázané a vyvážené*, v poměru odpovídajícím potřebám a možnostem předškolního dítěte.

Specifickou formou, vhodnou pro předškolní vzdělávání v podmínkách mateřské školy, je *didakticky zacílená činnost, která je pedagogem přímo nebo nepřímo motivovaná, která je dítěti **nabízena** a v níž je zastoupeno **spontánní a záměrné** (cílené, plánované) učení.*

Tyto činnosti mohou probíhat zpravidla
v *menší skupině či individuálně.*

**V souladu s postupujícím věkem a
vyspělostí dítěte a na základě jeho
narůstajícího zájmu o takové
činnosti přirozeně přibývá těch, na
které může navazovat
systematická školní práce**

LITERATURA

HAVLÍNOVÁ, M., VENCÁLKOVÁ, E. a kol. *Kurikulum podpory zdraví v mateřské škole (aktualizovaný program)*. Praha : Portál, 2006.

ISBN 80-7376-061-5

KOŤÁTKOVÁ, S. *Dítě a mateřská škola*. Praha : Grada, 2008. ISBN 978-80-247-1568-1

MATĚJČEK, Z. *Co děti nejvíc potřebují*. Praha: Portál, 1994. ISBN 80-7178-853-8

PŘÍHODA, V. *Ontogeneze lidské psychiky, 1.díl*. 4. vydání. Praha: SPN, 1964.

Rámcový vzdělávací program pro předškolní vzdělávání. Věstník MŠMT, sešit 2, Ročník LXI, únor 2005.

Rámcový vzdělávací program pro základní vzdělávání. Věstník MŠMT.

SMOLÍKOVÁ, K. a kol. *Pedagogické hodnocení v pojetí RVP*. Praha : VUP, 2007. ISBN 978-80-87000-10-6

ŠULCOVÁ, E. *Význam předškolního věku pro zdravý vývoj populace*. Československá psychologie, 1989, ročník XXXIII, č.2, s. 193 – 204.